

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

K.M. GILLIS

**HEARTS
AND** *Flowers*

A FOURTEEN SHADES OF RED NOVELLA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

kalpler ve parıltılar

K.M. GILLIS

İçindekiler

Çalma Listesi

1. Noel
2. Şeker _
3. Noel
4. Noel
5. Şeker _
6. Noel
7. Şeker _
8. Şeker _

Kırmızının On Dört Tonu

Ayrıca yazan K.M. Gillis

Teşekkür

Siz Hallmark severler için
"Bu büyüleyici romantik komediyi ne da güzelleştirirdi biliyor musunuz?
Asansör seksi."
Bu senin için.

çalma listesi

Out Of My League - Fitz and The Tantrums Archie,
Marry Me - Alvways
Baby I'm Yours - Arctic Monkeys Here
Comes Your Man - Pixies
Loving Is Easy - Rex Orange County, Benny Sings
She's Got You High - Mumm-ra Stubborn
Love - The Lumineers
Willow - Taylor Swift

BÖLÜM 1

noel

(Soğuşa rağmen kanım kaynayarak Honda CR-V'min kornaşına bastım. "Pislik herif!" Siyah kamyonetin içindeki manyağa bağıyorum. bir okul servisini ve ben dahil üç arabayı daha geçti. Moronun beni duymadığını biliyorum, bu yüzden tekrar kornaya basıyorum, diğer sürücüler de bana katılınca onlarla bir yoldaşlık duygusu hissediyorum.

Buzlu Şubat otoyollarında bu şekilde araba kullanamazsınız. En yoğun yol koşullarında bile böyle sürmemelisiniz.

Şirket otoparkına girdiğimde hâlâ Michael Schumacher özentisi yüzünden öfkeliyim. Şirket otoparkında boş bir yere park ediyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve kravatımı düzeltiyorum.

Yılın en sevmediğim ayı için hiç de iyi bir başlangıç değil, diye düşünüyorum kendi kendime.

Şubat en kötü aydır ve beni başka türlü ikna edemezsiniz. Aralık tam bir gong gösterisi, ama en azından ay sonunda birkaç gün izin alıyorsunuz. Ocak ayı rutine hoş bir geri dönüştür. Mart ve Nisan aylarında, güzel havaların ve tolere edilebilir sıcaklıkların geri dönüşüne dair bir fikir edinmeye başlarsınız. Ama Şubat? Kurtarılabılır tek bir özelliği bile yok. Umut ışığı yok, sadece sonsuz bulutlar. Kapıyı itip dışarı çıktığımda, soğuk hava bir anlığına nefesimi kesiyor. Buna alışkın olduğumu düşünebilirsiniz.

neredeyse otuz yıllık Kanada kışları.

Ben .

Otoparktan geçip binanın ana doğru yürüyorum. Ayaklarım her adımda ince bir donmuş kar tabakası üzerinde çıtırdıyor. Büyük gri bina, kasvetli ufuk çizgisine o kadar iyi uyum sağlıyor ki neredeyse gözden kayboluyor. Belirlenmiş park yerlerine bakıyorum.

kıdemli personel için servis edilir. Terfimi aldığımında, onlardan biri benim . Bu bir "eğer" meselesi değil, "ne zaman" meselesi.

Telefonum kalçamda titriyor ve onu almak için eldivenli elimi ceketimin cebine sokuyorum. Arayanın ekranında "Anne" yazıyor ve aniden siyah kamyonun işi bitirmiş olmasını dileyerek içimden küfrediyorum. Telefonu cebime geri koydum. Onunla yapacağımı bildiğim konuşmaya zihinsel olarak hazır değilim.

Yedi kırk beşte kapıdan içeri adımımı attığımda ofis çoktan hareketlenmişti. Muhasebe işinde Ocak ve Nisan ayları arasında her zaman böyle olması beklenir. Dört yıl önce yeminli muhasebeci olduğumdan beri Thompson, Johnson & Associates ile çalışıyorum. Calgary'deki en büyük firmalardan biri ve çoğunlukla büyük şirketlerle çalışıyor.

"Günaydın Noel," diyor iş arkadaşım Angela, telefonundan başını kaldırmadan yanımdan geçerken.

Her sabah yaptığım gibi ofisime doğru yürürken "Günaydın," diye nezaketle karşılık veriyorum. Her zaman aynıdır. İşe aynı yoldan, aynı park yerinden, aynı asansörle dördüncü kata çıkıyorum. Ofisime varıyorum ve içeri giriyorum, girerken otomatik olarak ışığı yakıyorum, ama izlerimde duruyorum. Beynim bir şeylerin farklı olduğunu kaydediyor, sadece bunun ne olduğundan henüz emin değilim. İki adım geri atarak etrafıma bakıyorum ve anormalliği fark ediyorum.

Kapımda kırmızı kağıttan bir kalp var. İsmimin yazılı olduğu levhanın hemen altındaki ahşaba özenle yapışmış.

Ne oluyor lan?

Koridora geri dönüp diğer ofisleri tarıyorum. Yeterince eminim, daha fazla kâğıt kalp her kapıyı dolduruyor. Steril beyaz duvarlara sıçrayan kan gibi göze çarpıyorlar. Ve sadece kapılarda değil. Her yerdeler. Duvarlara, fotokopi makinelerine ve resepsiyon masasına yapışmışlar.

Bir başka kıdemsiz muhasebeci elinde kahve fincanıyla mutfığa giderken bana başıyla selam veriyor.

"Hey," diye duraksayıp adını hatırlamaya çalışıyorum. Uzun süredir burada değil. Onunla sadece bir ya da iki kez konuştum, o da bilerek değil. "Brad. Neler oluyor?"

Kaşları havaya kalkıyor ve onarıcı bir gülümsemeyle dönüp bana doğru yürüyor. "Pek bir şey yok. Neyin var senin?"

Avanak.

"Seninle değil; ofiste neler oluyor?" Yerinde olmayan dekoru işaret ediyorum ve bu dâhinin yetişmesini bekliyorum. "Anaokuluna benziyor."

Brad uykulu bir şekilde etrafına bakınır. "Ah, evet. Sevgililer Günü için olmalı."

Tanrım, ?

"Ne zamandan beri Sevgililer Günü için süsleme yapıyorlar?" Noel, anlıyorum. Her yıl Kasım ayının sonlarında lobiye zevkle süslenmiş bir ağaç dikilir. Müşteriler buna bayılıyor ve şirketin Noel kartında harika görünüyor. Ama Şubat ayında kağıttan kalpler? Sırada ne var? Paskalya'da renkli plastik yumurtalar mı? Şükran Günü'nde karton hindiler mi?

"Belki de Candy'dir. Geçen haftaki personel toplantısında bir sosyal komite kurmaktan bahsetmişti." Omuz silkiyor ve kahve almak için mutfağa doğru tembel tembel yürümeye devam ediyor.

Candy de kim?

"Candy?" Cevap beklemeden kendime sordum.

Bir cevap aldım.

"Evet?" Melodik, neşeli ses arkamdan geliyor.

Döndüğümde bana umutla bakan pırıl pırıl bir çift mavi göz görüyorum. Daha önce hiç bu renkte gözler görmemiştim ve bu beni bir an için afallattı. Neredeyse robin'in yumurta mavisi gibi görünüyorlar. Gözlerin gerçekten bu tonda olabileceğini düşünmemiştim.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerinin üzerimdeki transını kırıyorum ve geri kalanını alıyorum. Bal sarısı kakülleri yuvarlak, nazik yüzünü çerçeveliyor. Koyu kırmızı bir kazak elbise ve siyah tayt giymiş. Sert bir tarafı yok; yumuşak kıvrımları var. Benim yaşlarımda gibi görünse de, saklamadan gülümsemesi gençliğin tüm umudunu taşıyor. Beni acıtan bir şekilde güzel.

"Özür dilerim," diye başımı sallıyorum, onu görünce kendime gelmeye çalışıyorum. "Sen..."

"Candy," diye sırtıyor bana, sırtırken gözleri kırışıyor. "Aslında Candace, ama bana böyle seslenen tek kişi büyükannem ve o da artık buralarda değil." Hava almak için durakladığında iri gözleri daha da büyüyor. "O ölmedi! Sadece klasik bir kar kuşu. İlk Ocak'ta Kanada'dan kaçır ve karlar eriyene kadar eve dönmez."

Konuşurken dolgun dudaklarına bakmamak mümkün değil. O kadar hızlı konuşuyor ki ağzı sürekli hareket halinde. Neredeyse

hipnotik. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor ve ben hiper saplantıdan düpedüz saplantıya geçiyorum.

Tanrım. Biriyle yatmam lazım.

"Sen Noel'sin, değil mi? Diğer herkesle geçen haftaki personel toplantısında tanıştığımıza eminim ama sen gelmedin."

Haftalık personel toplantılarından nefret ediyorum ve genellikle onları atlıyorum. "Ah evet. Bir müşteriyle toplantım vardı..." İnandırıcı olmayan bir şekilde devam ediyorum.

"Tabii ki." Hiç istifini bozmadan bana bakıyor. "Sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum. Buraya Saskatoon'dan yeni taşındım ve henüz çok fazla insan tanımıyorum. Sanırım burada tanıştığım otuz yaşın altındaki tek kişi sensin."

Haksız da değil. İşe başladığımdan beri buradaki en genç kişi benim. Kuşak farkı, kendimi birlikte çalıştığım insanlardan ayırmamı kolaylaştırdı. Dinlenme odasında oturup insanların torunlarının fotoğraflarına bakacak ve onlar şirinmiş gibi davranacak vaktim yok. Ama değiller. Bütün bebekler aynı buruşuk yaşlı adama benziyor.

"Yani-" Etrafımızı kaplayan göze batan süslemeleri işaret ediyorum- "kalpleriniz ne yapıyor?"

"Beğendin mi? Henüz bitirmedim ama iyi bir başlangıç, değil mi?"

Yanlış duyup duymadığımı merak ederek ona göz kırpyorum. "Daha fazlası mı olacak?"

"Elbette! Şimdiye kadar asmak için ancak bu kadar zamanım oldu. Ama ayın on dördündeki partiden önce asacağım flamalar ve bir pankart var. Belki onlar için bana yardım edebilirsin?"

Ona boş boş bakıyorum. Bir parti mi? Sevgililer Günü için mi? Ciddi mi?

"Sizce de tüm bunlar profesyonel bir iş yeri için biraz çocukça değil mi?" Kaba olmaya çalışmıyorum ama bunun saçma olduğunu bilmesi gerekiyor. "Yani ben ilkokuldan beri Sevgililer Günü partisine gitmedim. Bu sadece... çocukça."

Candy'nin yanakları biraz daha kızarıırken gözleri odanın içinde endişeyle geziniyor. "Konuştuğum herkes bu konuda çok heyecanlı görünüyordu. Size aptalca gelebilir ama araştırmalar sosyal etkinliklerin işyerinde morali artırdığını gösteriyor. Çalışanların, yönetimin kendilerine değer verdiğini hissetmeye ihtiyaçları var ve benim sosyal komiteyi başlatmaktaki ana amacım da bu."

Çalışanların bu çeyrekte hedeflerine ulaşmaya odaklanabilmeleri için ihtiyaç duydukları şeyin daha az dikkat dağıtıcı unsur olduğunu savunmak istiyorum. Bir şey

ne söylersem söyleyeyim, Mary Poppins tepkisi vereceğini söylüyor ve açıkçası bu konuşmayla zaten yeterince zaman kaybettim.

"Şey," diyorum beceriksizce, ondan uzaklaşarak. "Yapacak çok işim var Candace."

"Ah." Toparlanır gibi olmadan önce yüz ifadesindeki parlaklık biraz olsun azalıyor. "Elbette, benim de ofisime dönmem gerekiyor. Seninle tanışmak çok güzeldi Noel."

Kapıyı güzel yüzüne kapatmadan önce sert bir şekilde "Elbette," diye cevap veriyorum.

BÖLÜM 2

şeker

Rude.

Kapının üzerindeki altın isim levhasına bakıyorum. kapandı.

Noel Vixen, mali müşavir, tanıdığım en kaba adam olabilir. Aynı zamanda kestane rengi saçları ve buna uygun gergin gözleriyle en yakışıklısı da olabilir. Ama güzel bir yüz, kötü davranışları mazur göstermez.

Çocukça mı? Çocukça mı? Nereye gidiyor?

Kahretsin. Şimdi de onun inmesini düşünüyorum. *Kendine gel, Candy.*

Hâlâ ofisinin önünde öfke saçıyor, bakışlarımla kapısını yakmaya çalışıyorum. Ne var biliyor musun? Sevgililer Günü Avcısı Vixen dün gece bir saatimi harcayarak yaptığım kalplerden birini hak etmiyor. Dürtülerimle kalbi kapısından çekip alıyorum, tıpkı onun benimkine yaptığı gibi atmaya hazırlanıyorum.

Hayır, diyorum kendime, derin, sakinleştirici bir nefes alarak. Sen bundan daha iyisin, Candy. Kabalığa kabalıkla karşılık veremezsin.

İç çekerek kalbi kapıya doğru bastırıyorum, bandın yapıştığından emin olmak için kapıya doğru itiyorum. Kapı aniden açılıyor ve elim ileriye doğru uçarak çok sert, çok erkek bir göğüsle birleşiyor.

Noel elimden yüzüme , yüzümde tam bir dehşet ifadesi olduğundan eminim.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum, bir yalan uydururken yüzümün ısındığını hissediyorum. "Kapıyı kapattığında kalp düştü." Yüzüme.

Güçlü çenesi geriliyor ve gözleri hâlâ kaslı göğüslerine yaslanmış olan elime kayıyor. Yanmış gibi bırakıyorum.

"Bir daha böyle bir şey olursa, bırakabilirsin." Ses tonu düz ve telaşlı beynim bir yanıt üretmeden kapıyı bir kez daha kapatıyor.

Dediğim gibi. *Kaba.*

Utancımı gizlemeye çalışarak ofisinden uzaklaşıyorum. Yanımdan geçen kimse bana bakmaya tenezzül etmiyor. Koridorda ilerlerken ya telefonlarına ya da ellerindeki dosyalara bakıyorlar.

Thompson, Johnson & Associates'ta müşteri yöneticisi pozisyonu için mülakata girdiğimde, bana avantaj sağlayan şeylerden biri kişiler arası becerilerimdi. Son işimde sosyal ve sağlık ekipleriyle yoğun bir şekilde ilgileniyordum. Frank Thompson beni işe aldığı anda, müşterileri mutlu etme görevime ek olarak, şirket personeliyle ekip oluşturma konusunda da çalışmamı istediklerini söyledi.

Burada geçirdiğim kısa sürede gözlemlediğim kadarıyla buna gerçekten ihtiyaçları var. Derinlerde yatan bir çatışma ya da kişilik çatışması varmış gibi görünmüyor; tam tersine herkes iyi geçiniyor gibi görünüyor. Ancak birlikte çalışma biçimlerinde bir kopukluk var. Herkes kendi başına çalışıyor ve ekip çalışması yok. Hiçbir şekilde işbirliği yok. Dahası, çalışanlar öğle yemeği boyunca çalışıyor ya da yemeklerini yemekhane yerine masalarında yiyor.

Büyük bir mesele gibi görünmeyebilir, ancak araştırmalar tüm bunların stres seviyelerini artırabileceğini ve bunun da tükenmişliğe yol açabileceğini göstermektedir. Bu şirketin, özellikle yılın bu döneminde çalışanlarının en iyi durumda olmalarına ihtiyacı var.

Bazı insanlar yaptığım şeyi çocukça bulabilir ama ben öyle olmadığını biliyorum. Toplumu teşvik ediyorum. Burada çalışan insanlar için öz bakımı ve sağlıklı bir iş-yaşam dengesini teşvik ediyorum.

Ve bu işi de hayranlık uyandırıcı bir şekilde yapacağım. Thompson, Johnson & Associates çalışanları o kadar çok iş tatmini yaşayacaklar ki bu tatmin kıçlarından gelecek.

Ofisime döndüğümde her zamankinden daha kararlı hissediyorum. Yeni bir şehirdeki bu yeni işin tam da ihtiyacım olan değişiklik olacağından eminim. Zorba babam ne düşünürse düşünsün, kendi başıma başarabilirim.

Şimdi babamı düşünme. Zaten gözyaşlarının eşliğindeyken olmaz

Masama oturduğumda kendimi üzerinde çalıştığım müşteri arayışına kaptırmaya çalışıyorum. Ama babamın hayal kırıklığına uğramış sesi bir kez beynime dolduğunda, onu duymazdan gelemiyorum.

"Burası senin ait olduğun yer Candy. Evde, ailenle birlikte."

Dört çocuğundan Saskatchewan'ı terk eden ilk kişi bendim ve bu durumdan hiç memnun değildi. Ailemi seviyorum, gerçekten seviyorum. Ama anne babamın ve kardeşlerimin sırtını dayadığı güvenilir bir direk haline gelmiştim ve onların beklentilerinin ağırlığı altında ezilmeye başlamıştım.

Yirmi altı yaşındayım ve hâlâ çocukluğumdan beri aynı yatak odasında uyuyorum. Annem akşam yemeğini kaçırdığım için üzülmeden işten sonra arkadaşlarımla dışarı çıkabilmek istiyorum. Ailem ne zaman eve döneceğim konusunda endişelenmeden bütün gece dışarıda kalmak.

Babam anlayamadı ya da anlamamayı tercih etti. Bana bencil ve nankör demişti. Ve iki hafta önce ayrıldığımdan beri onunla hiç konuşmadım. Aile grup sohbetindeki mesajlarıma bile yanıt vermedi. Neyse ki annem ve kardeşlerim çok daha destekleyici oldular.

Akmayan son gözyaşlarımı da kırptırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Dağınık masamdan kahve fincanımı alırken, hafta sonundan önce fincanı boşaltmadığımı fark ettiğimde biraz öğürüyorum. Midemi bulandıran çok fazla şey yok ama kesilmiş süt kesinlikle onlardan biri. Bardağı burun deliklerimden olabildiğince uzakta tutarak ofisimden çıkıp tekrar mutfaka doğru ilerliyorum. Koridoru çok hızlı dönüyorum ve kupayı tutan uzanmış elim bir şeye çarpıyor.

Bir şey değil. Bir şey.

Noel az önce ne olduğunu tam olarak anlamamış gibi önümde duruyordu. Çoğunlukla dolu olan fincan tam ortasına isabet etti, ayrılmış kahve ve kesilmiş süt ürünleri tertemiz beyaz gömleğini ıslattı. Ona doğru bir adım atıyorum ama pis koku burnuma ulaştığında iki adım geri gitmek zorunda kalıyorum.

"Çok özür dilerim," diye soluk soluğa kalıyorum ve kahvaltımı bastırmaya çalışırken boştaki elimi yüzüme götürüyorum.

Noel'in boş ifadesi, sonunda ne olduğunu anladığında granit gibi sertleşiyor. Omurgası sertleşiyor ve harap olmuş gömleğinden bana bakarken çenesi sıkılıyor.

" demek istemedim."

"Sanırım bu açık." Ses tonu, bu sabah işe giderken yolların buzlu olduğundan daha buzlu. "Ama niyetiniz ne olursa olsun, burada

biziz."

Dönüyor ve ofisine doğru ilerlemeye başlıyor. "Bir şey yapabilir miyim?" Geri çekilen formuna zayıf bir sesle sesleniyorum.

"Güven bana Candace, yeterince şey yaptın." Şubat ayından ne kadar nefret ettiğini mırıldanarak ofisine giriyor ve kapıyı arkasından öyle bir kapatıyor ki, kırmızı kâğıttan kalp sessizce yere düşüyor. Orada durup gözyaşlarımın belirgin dikenleriyle savaşıyorum, kalbimin de onunla birlikte olduğunu hissediyorum.

Tek yapmak istediğim kösedeki ofisime kaçmak ve gecikmiş bir ağlama krizine girmek olsa da kendimi harekete geçmeye zorluyorum.

Bugün beni yenemeyecek. Bunu yapabilirim.

İğrenç kupamı mutfak lavabosunda hızlıca yıkayıp kuruladıktan sonra tezgâhın üzerine koyuyorum. Kupanın üzerinde ağaçtan sarkan bir tembel hayvanın karikatür çizimi var. Sevimli hayvanın altındaki yazıda "Dayan" yazıyor.

Deniyorum, Bay Tembel. Gerçekten deniyorum.

Büyük bir şekerleme yığını bulana kadar tanıdık olmayan dolapları araştırıyorum. Onları kaptığım gibi Noel'in ofisine doğru yola çıkıyorum, yolda kafamda özür dileme provası yapıyorum. Kapısına ulaşıyorum ve içeri girmeden önce kapıyı hızlıca çalıyorum.

"Biraz şekerleme buldum-"

Noel'in yüzündeki şok ifadesi beni olduğum durduruyor. Giymediği şey beni tamamen suskunlaştırıyor.

Masasının yanında duruyor, üstsüz. Omuzları giysilerin altında saklı olmadığında çok daha geniş görünüyor. Gözlerim kaslı göğsünün ve sıkı karın kaslarının her santimini izliyor. Filmlerde erkeklerin sahip olduğu V şeklindeki seksi kalça çizgisine bile sahip. İç çamaşırıyla birleştiği yere bakıyorum.

Tanrım, iç çamaşırını görebiliyorum.

Pantolonu hala kalçalarının üzerinde dururken, birkaç santimlik siyah külotunu ortaya çıkaracak şekilde açık. Ya da belki de boxer külottur? Bilemiyorum, ama bilmek için sabırsızlanıyorum.

Kendimi konuşturamıyorum, bu yüzden orada öylece duruyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, onun güzel vücuduna bakıyorum ve kendi arzumla boğuluyorum.

Birden üç şeyin vardım:

Birincisi, Noel hayatımda gördüğüm en güzel adam.

İki, daha önce hiç kimseden fiziksel olarak bu kadar

etkilenmemiştim. Ve üç? Kesinlikle yeni bir işe ihtiyacım olacak.

BÖLÜM 3

(Evet. Şu anda kesinlikle öğürmüyor.
kendi dilinde değilse.

Candace şehvet dolu bir sersemlik içinde kapımın önünde duruyor. Gözbebekleri o kadar büyümüş ki, mavi gözleri siyah da olabilir. Kırmızı dudakları ayrılmış, ağzı doldurulmak ister gibi açık.

Ya da belki de yansıtıyorumdur. Gerçekten sevişmeye ihtiyacım var. Hem çekici hem de istekli kadın bulmakta zorlandığımdan değil. Son zamanlarda engeller iş ve kendi ilgisizliğim oldu.

Her kadar güzel bir kadının beni süzmesinden hoşlansam da, müttefikimin iş yerimde yarı çıplak durmaması gerektiğini düşünüyorum. Ofisimin kapısı açık ve herkes geçebilir.

Ofiste sakladığım yeni gömleği alıp giyiyorum. Gömleğin düğmelerini yavaşça iliklerken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Tamamen olduğu yerde donup kalmış. Kazak elbisesinin içinde göğüsleri inip kalkmasa, nefes almayı bıraktığından endişe edebilirdim.

Gömleğimi pantolonumun içine sokarken, yarı sertleşmiş aletimle temas etmemeye dikkat ederek sisinden çıkmış gibi görünüyor. Konuşmadan önce pantolonumun düğmelerini ilikleyip fermuarını çekene kadar bekliyorum.

"Merhaba Candace. Size yardımcı olabilirim?"

Yüzü kıpkırmızı oldu ve sonunda gözlerini benden kaçırmayı başardı.

"Peçeteler." Bunu söylerken sesi çatlıyor ve boğazını temizliyor. "Peçeteler. Peçeteye ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Sanki peçetenin ne olduğunu bilmiyormuşum gibi elindeki desteyi bana doğru sallıyor.

"Teşekkür ederim, ama ben hazırım." Yüzünün bu kadar kızarması inanılmaz. Cildinde belirmediğini görmesem, şiddetli bir güneş yanığı geçirdiğine yemin edebilirdim. Acaba tüm vücudu aynı kırmızı tonuna mı dönüştü? Bazı kısımları diğerlerinden daha çok düşünüyorum. "Kapıyı kapatabilir misiniz?"

Hâlâ şaşkın görünüyor, bir adım öne çıkıyor, sonra kapıyı kapatıyor ve geri dönüp o muhteşem gözleriyle bana umutla bakıyor.

Tanrım.

"Çıkarken kapıyı kapatmanı kastetmiştim," diyorum kuru bir sesle, kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden. Bu kadın tamamen saçmalıyor.

"Tabii ki yaptın!" Sesi eskisinden daha yüksek, daha az nefesli. Gözlerime bakmıyor, onun yerine başını hafifçe sallayarak tavana bakıyor. Zihninde kendi kendine verdiği küçümseyici dersi neredeyse duyabiliyorum ve ona olan kızgınlığının hafifçe eridiğini hissediyorum. Kapıyı açıp dışarı çıkıyor ama kapı arkasından kapanmadan önce "Kuru temizleme faturasını bana gönder" dediğini duyuyorum ve bir kez daha yalnız kalıyorum.

Az önce olanları tam olarak algılayamadan cep telefonum çalmaya başlıyor. Kim olduğunu görünce iç geçiriyorum ama başparmağımı ekranda kaydırıp aramayı kabul ediyorum.

"Gitmiyorum ve bunu değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok." Ses tonum sert ve kararım kesin.

"Ne? Neden olmasın?" diye sızlanan kız kardeşim telefonu kulağımdan uzak tutmama neden oluyor. Sanki bana 1000 kilometre öteden değil de yüz yüze bağırıyormuş gibi hissediyorum. "Bana iyi bir sebep söyle, Noel."

"Ebola'ya yakalandım." Kız kardeşimin telefonda alay ettiğini duyduğumda yüzümde ender rastlanan bir gülümseme hayaleti .

"Geçen yıl Sevgililer Günü brunch'ını kaçırdığında zaten Ebola kapmıştın." Telefonda bana kaşlarını çatarak baktığını duyabiliyorum.

"Hastalığım nüksetti." Deri ofis koltuğuma gömüldüm ve boştaki elimi yüzümde gezdirdim.

"Bundan çok daha iyisini yapman gerekecek."

"Pekâlâ." Başımı arkaya yaslıyorum ve iç çekerek tavana bakıyorum. "Annesinin temalı brunch'ına katılmak için hafta sonunu feda etmeyecek 27 yaşında bir adam olmama ne dersin?"

Yapamayacağım bir şey değil. Ailemin evi arabayla sadece birkaç saat uzaklıkta. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkabilirim.

ve karanlık çökmeden evde olmak. Eğer isteseydim, bunu kesinlikle başarabilirdim.

İstemiyorum.

"Ama çok hayal kırıklığına uğrayacak. Bu yıl sırf sen gidebilesin diye Cumartesi günü yapacak," diyor üzüntüyle. Klasik Wyn. Etrafındaki herkes için sürekli empati ile dolup taşıyor.

"Peki, sen git o zaman, *Wynter*." Sırf onu kızdırmak için kendi adını kullanıyorum. "Levi ile gelerek onu şaşırt. Bu onun kendi Sevgililer Günü mucizesi gibi olacak." Kız kardeşim Noel'de yeni erkek arkadaşını eve getirdiğinden beri annem bulutların üzerindeydi. Hem yakışıklı hem de Coal's Lake'li bir hokey oyuncusu mu? Şimdiye kadar aldığı en güzel hediye idi.

"Yapamayacağımı biliyorsun," diye üzüntüyle iç geçiriyor. "Levi ve ben ertesi hafta Punta Cana'ya gidiyoruz ve o zamana kadar bitirmem gereken çok fazla okul ödevim var."

Burada olmadığı için ona kendini kötü hissettirmemeliyim. Kız kardeşim British Columbia Üniversitesi'nde yüksek lisansını bitirmek için var gücüyle çalışıyor. İlk kez okuma haftasını ders çalışmak dışında bir şey yaparak geçiriyor.

"Her şey yoluna girecek, Wyn." E-posta kutumu kontrol etmek için öne doğru eğilerek söylüyorum. Müşterilerden gelen altı yeni e-posta var, beşi "Yüksek Öncelikli" olarak etiketlenmiş. "Annem tatilleri en az onun kadar seven, benzer düşünen kişilerle çevrili olacak." En azından kısmen doğru. Annemin brunch'ında en az kırk kişi olacak, çoğu ellili yaşlarında kadınlar ve yemek için orada olan erkekler.

Hiç kimse bayramları annem kadar sevemez. Noel onun hayattaki gerçek tutkusu olabilir ama kutlama fırsatını kaçırmaz. Romantizm ve kapitalizmi birleştiren, son derece ticarileşmiş, uydurma bir tatil mi? Bu gün neredeyse onun için yaratılmış.

"İşinizi halledin ve tatilinizin tadını çıkarın. Bunu hak ettin."

"Tamam." Yenildiğini anlıyor. Tartışmayı kazanıyordum-yirmi beş yıldır onunla birlikte. "Sevgililer Günü'nde ne yapacaksın?"

bilgisayar ekranına kaşlarımı çatıyorum. Kız kardeşimi seviyorum ama bu konuşmayı bitirmeye hazırım. "Her zaman yaptığım şey; tamamen görmezden gel ve geçmesini bekle."

"Bazen annem sana Ebenezer adını vermeliydi diye düşünüyorum." Bazen katılıyorum.

Sonraki iki saat e-postalar ve aramalarla geçiyor. Müşteriler tipik olarak Şubat ayı gelir gelmez sabırsızlanmaya başlarlar ve bu yıl da farklı olmayacak gibi görünüyor. Midem açlıktan sesli bir şekilde inliyor. Gözlerimi önümdeki hesap tablosundan ayırmadan masamın çekmecesini açıyorum ve orada sakladığım düzinelerce protein barından birini bulmaya çalışıyorum. Görevime o kadar odaklanmışım ki kapının hafifçe vurulduğunu neredeyse kaçırıyorum.

"Evet?"

Frank ofisime girerken elimdeki atıştırmalığa bakarak, "Sakın bana bunun öğle yemeğin olduğunu söyleme," diyor. O iri bir adam ve ofisim o içerideyken daha küçük geliyor. Birkaç santim daha uzun olsaydı, tuzlu ve biberli saçları kapının çerçevesine değecekti.

Patronlar söz konusu olduğunda, Frank ile turnayı gözünden vurduğum. Kendisi kısmen yazar, kısmen akıl hocası, kısmen de büyükbabadır. Kurduğu şirketi ve burada çalışan insanları çok önemsiyor.

Kartona benzeyen çubuğu yere bırakırken, "Daha iyi bir şeyler almadan önce hızlıca bir şeyler atıştıracam," diye yalan söylüyorum.

"Çok fazla vaktinizi almayacağım; meşgul olduğunuzu biliyorum. Schurman'dan harika geri dönüşler aldığımızı söylemek istedim. Onlar için yaptığınız işten çok memnunlar."

Onun sözleriyle içime bir rahatlama ve endorfin karışımı doldu. Schurman Group bugüne kadar bana verilen en büyük müşteri ve onlardan övgü almak çok önemli.

"Müşterileriniz için her zaman yukarıda ve öteye gidiyorsunuz ve yönetim kurulu bunu fark etti. Şirket için aynı özveriye göstermeye devam edersen geleceğinde küçük ortak pozisyonu görebilirim."

Otuzundan önce küçük ortak. Üç yıl önce buradaki ilk günümünden sonra bunu yapışkanlı bir nota yazdım ve masamın üst çekmecesine yapıştırdım. Şimdi hala orada, bana uzun saatler ve sıkı çalışmanın karşılığını alacağımı hatırlatıyor.

Sertçe yutkunarak, "Teşekkür ederim Frank. Yönetim kuruluna Thompson, Johnson & Associates'a bağlı olduğumu göstermek için her şeyi yaparım."

"Cevabının bu olacağını umuyordum." Frank bana genişçe sırtıttı. "Çünkü senden bir iyilik isteyeceğim."

LEVI

Dostum. Annenin brunch'ına gitmelisin.

Hayır

Lütfen

Hayır

LÜTFEN

Kardeşine yalnız gideceğimi
söyledim.

Vay canına. Onu gerçekten
seviyor olmalısın.

Benim var.

Beni korkutan annen.

BÖLÜM 4

I Karma'ya inansaydım, önceki yaşamımdaki günahlarım için cezalandırıldığımı söylerdim. Belki de önceki hayatımda yaşlıları avladığına ya da ofis mikrodalgasında sık sık balık ısıttığına inanmıyorum. Ama buna inanmadığım için tek bir sonuca varabilirim.

Gerçekten çok şanssızım.

Candy, Angela ve beni ofisinde ağırlarken "İkinizle de çalışacağım için çok heyecanlıyım," diyor. Karşılıklı oturduğumuzda bakışlarım istemsizce ona odaklanıyor. Cildini her zamankinden daha da pembe gösteren neşeli pembe bir bluz giyiyor. İpeksi görünümlü kumaşın göğüslerine yapışmasını hayranlıkla izlemek için kendime bir an izin veriyorum.

Neden bu kadar çekici olmak zorunda? Ve sevimli. Bu çok rahatsız edici.

Gözlerime bakmaması beni şaşırtmadı. Perşembe günü "olaydan" beri onunla aynı odada bulunmadım. Bugün Pazartesi sabahı ve görünüşe göre beni yarı çıplak görmenin etkisinden henüz tam olarak kurtulamamış. "Gönüllü olduğunuz için ikinize de teşekkür etmek istiyorum."

Angela'nın belli belirsiz alay edişini kaçırmıyorum. Sanırım ondan da şirketin en yeni çalışanının yaklaşan bazı etkinlikleri planlamasına yardım ederek takım için bir tane alması istendi. Siyah blazer ceketini düzeltip saatine bakıyor ve bana başka yerlerde olması gerektiğini söyleyen bir bakış fırlatıyor.

de.

Frank'in benden daha uzun saatler çalışmamı ya da daha fazla müşteri kabul etmemi istemesini bekliyordum ki her ikisini de memnuniyetle yapardım. Ama işyeri sağlık komitesine katılmak?

Kendi kişisel cehennemine hoş geldin, Noel.

Frank bunu bir zorunluluk olarak değil, bir fırsat olarak sundu. Şirketin çıkarlarını düşünen bir takım oyuncusu olduğumu göstermenin bir yolu.

İşte buradayım. Hiç umurumda olmayan projelerde, son derece çekici bir iş arkadaşıyla yakın bir şekilde çalışmaya hazır ve istekliyim. Birlikte çalıştığım biriyle ilişkiye girmeyi planlıyor muyum? Kesinlikle hayır. Yapıp yapamayacağımı görmek için şirket arkadaşlık politikasına danıştım mı?

Emin ol yaptım.

"Bazı eğlenceli etkinlikler düzenleyecek olsak da, bunun bir parti planlama komitesi olmadığını bilmenizi isterim. Ofisimizde morali nasıl yükseltebileceğimiz ve toplumu nasıl teşvik edebileceğimiz konusunda pek çok fikrim var. Birçoğumuz burada evimizden daha fazla zaman geçiriyoruz." Candy parlak mavi gözlerini Angela'ya çeviriyor ve içimde bir kızgınlık hissediyorum. Bana bakmasını istiyorum. "En son ne zaman iş arkadaşlarınızla bir yemeği paylaştınız?"

"Yıllık müşteri Noel partisi sanırım." Angela'nın sesinden küçümseme damlıyor. Candy'den sadece on yaş kadar büyük olduğunu tahmin ediyorum, ama onunla dört yaşındaki bir çocuğa hitap ediyormuş gibi konuşuyor.

"Kesinlikle!" Candy gülümsüyor, Angela'nın kabalığını fark etmemiş gibi görünüyor. "Sence de iki ay uzun bir süre değil mi? Eski ofisimde ayda bir kez Cuma öğle yemeği yerdik."

"Vergi sezonundayız," diye alay ediyor Angela. "Çoğumuzun kek ve güveç pişirecek vakti yok."

"Elbette." Candy sandalyesine biraz gömülüyor, gözleri nihayet kısa bir an için benimkilerle buluşuyor ama hemen toparlanıyor. "Ama yoğun sezonda insanların molaya da ihtiyacı oluyor. Bu hafta personel yemekhanesine yeni bir espresso makinesi teslim edilecek. Onu ofiste karşılamak için Charmed Bakery'den birkaç düzine kurabiye sipariş edeceğim. Makaronlarını denedin mi?" Gözlerini deviriyor ve bir iniltiyle dişlerini alt dudağına gömüyor. Gördüğüm manzara karşısında sikim seğiriyor. "Onlar için ölünür! Buraya taşındığımdan beri yemeden duramıyorum."

"Sana inanıyorum," diyor Angela, Candy'nin masanın üzerinde görebildiği bedenine yargılayıcı bir bakış . Bana bakıyor

Ama ben ona ters ters bakıyorum.

Bazen pislik gibi davranabildiğimi biliyorum ama bu tamamen yersizdi.

Candy şakanın içindeymiş gibi gülüyor ama gülümsemesi gergin. Duruşu tamamen sertleşiyor. Sanki kendini küçültmeye, hatta belki de tamamen yok etmeye çalışıyor. Tepkisi o kadar otomatik ki bunun ilk kez vücut utancına maruz kalışı olmadığından şüpheleniyorum. Ağzımda metalik bir tat oluşana kadar çenemi sıkıyorum.

"Espresso makinesi harika bir fikir." Bu şaka gibi toplantı başladığından beri söylediğim ilk şeydi ve iki kadının da dikkatini çekti.

"Öyle mi?" Angela bana Saddledome'da bir köpek yavrusuna tekme atmışım gibi bakıyor. "Kahve bile içmiyorsun."

O haklı. Kahveden nefret ediyorum. Tadı yanık ayak gibi.

"İçeceklerle ilgili görüşüm ne olursa olsun," diyorum Candy'nin umutlu yüzüne odaklanarak, "araştırmalar bunun verimliliği artırabileceğini gösteriyor. Ve eğer çalışanlar burada kendilerine iyi bir fincan kahve yapabilirlerse, binadan çıkıp bir kafeye gitmek için harcayacakları zamandan da tasarruf etmiş olurlar."

"Aynen öyle." Candy bana bakıyor. Gülümsemesinin tüm gücü nefes kesici ve kalbim göğsümde tekliyor. En son ne zaman birinin bana böyle gülümsediğini hatırlamıyorum ama verdiğim fiziksel tepkiyle irkiliyorum. "Sosyal etkileşimi artıracağından ve ofiste işbirliğini teşvik edeceğinden bahsetmiyorum bile."

O kadar ileri gider miydim emin değilim, ama bunun bir olasılık olduğunu biliyormuş gibi hafifçe omuz silkiyorum.

Sonraki otuz dakikasını işyeri arkadaşlığını artırmaya yönelik planlarını özetleyerek geçirir. Kahve makinesi gibi bazı fikirler mantıklı. Çalışanlara spor salonu üyeliği veya bisiklet gibi şeylere harcayabilecekleri bir sağlık harcama fonu sağlamak da bir başka sağlam plan. Angela'nın bile bu konuda söyleyecek iğneleyici bir şeyi yok.

"Sevgililer Günü partisi birçok temalı partinin ilki olacak. ofis etkinlikleri." Candy defterindeki sayfayı çeviriyor ve ben onun nokta şeklinde bir liste yaptığını görüyorum. Sayfanın etrafına kadınsı bir karalamayla kabarık kalpler çizilmiş. Benim baktığım noktadan, küçük kırmızı kıçlar gibi görünüyorlar.

Kıcını düşünmeyi bırak. Onun kalın, mükemmel kıcını.

"Ofisteki Sevgililer Günü partisi sizce de biraz juve- nile değil mi?" Angela'nın sözlerinden küçümseme damlıyor. Evet, aslında aynı şeyi geçen hafta ona da söylediğimin farkındayım. Söylediğimde kulağa bu kadar kaba mı gelmişti? "Kulağa cinsel taciz kabusu gibi geldiğinden bahsetmiyorum bile."

Candy'nin mavi gözleri şok içinde açılır. "Sizi temin ederim ki bu bir roman- tik parti olmayacak. Öğle yemeği ikram edilecek ve bazı kapı ödülleri çekilişleri olacak. İnsanları Spin The Bottle ya da Seven Minutes In Heaven oynamaya zorlayacak değiliz." Gözleri benimkilerle buluştuğunda kıkırdaması dudaklarında sönüyor. Geçen hafta üzerimi değiştirirken içeri girdiğinde olduğu gibi yüzü kızarıyor. Bana nasıl baktığını hatırlayınca, kanım iştayken akmamasını dilediğim yerlere akıyor.

Bunun uygun olmadığını biliyorum. O bir iş arkadaşı ve iş yerindeyiz.

Ama kendime engel olamıyorum.

Ona göz kırpıyorum.

Verdiği tepki risk almaya değer. Candace bakışlarını benimkilerden ayırdığında pembeden suçluya dönüşüyor. Önündeki defteri kapatıyor ve boğazını temizliyor. "Dediğim gibi. Hiç de romantik olmayacak. Sadece tamamen profesyonel bir iş etkinliği olacak."

"Burada işimiz bitti mi?" Angela oturduğumuzdan beri onuncu kez saatine bakarken soruyor. "Öğle yemeğinden önce yapmam gereken çok şey var."

Candy masasından kalkıp ayağa kalkarak, "Evet," dedi. "Geldiğin için tekrar teşekkür ederim Angela. On yıla yakın bir süredir burada olduğunu biliyorum ve görüşlerine gerçekten değer veriyorum. Herhangi bir tavsiyeniz olursa lütfen bana iletin."

"Başlangıç olarak, unlu mamullerden uzak durun." Bunu şaka yapar gibi söylüyor ama orada bulunan herkes öyle olmadığını çok iyi biliyor. Sözleri, kendisi köşede kaybolduktan sonra davetsiz misafirler gibi odada kalıyor.

"Hahah, doğru! Artık bana kurabiye yok." Candy'nin kolları bilinçli bir şekilde belinde çapraz duruyor, sanki kendine güven verici bir sarılma yapıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kendime doğru çekmemek için Herkülvari bir çaba sarf etmem gerekiyor. Bunun yerine, yumruklarımı sıkarak aptal gibi orada duruyorum.

Bugüne kadar Angela ile hiç sorunum olmamıştı ama bu görüşmeden sonra ondan düpedüz nefret ediyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Candy sessizce. Geniş gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Espresso makinesine verdiğiniz destek için gerçekten minnettarım."

Ellerimi ceplerime sokarak, "Bu iyi bir fikir," diye garip bir şekilde cevap veriyorum. "Bence insanlar bu jesti takdir edecektir."

"Umarım öyledir." Birbirimize uzun uzun bakıyoruz. "Seni daha fazla tutmayacağım," diyor sonunda.

Beni tutmana aldırmazdım.

Bu düşünce de nereden ?

"Tamam." Gözlerimi birkaç dakika daha ondan ayırmadan odadan çıkmaya başlıyorum. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Yoluma çıkan herkesten kaçmayı başarak hızla ofisime geri dönüyorum.

Günün geri kalanında iyi eğlenceler. Neyim ben? Lanet bir uçuş görevlisi mi?

Ofisime ulaştığımda sandalyemi çekiyorum ve sonra hemen geri itiyorum. Hareketsiz kalmama izin vermeyen gergin bir enerjiyle odanın içinde bir ileri bir geri yürüyorum. Köşedeki küçük dolaptan montumu alıp asansörün kapısına yöneliyorum. Sağduyum devreye girip beni bundan vazgeçirmeden önce yapmak üzere olduğum o aptalca şeyi yapmam gerekiyor.

(Yanaklarım ve ellerim yürüyüşten dolayı soğuk, ama vücudum gibi hissediyorum. Asansörden dışarı adımımı attığımda ofisin yirmi beş dakika önce ayrıldığım zamanki gibi görünüyor. Bir kez daha, süslü koridorda yürüyorum, bu kez ellerimde küçük beyaz bir kutu var. Candy'nin ofis kapısı açık. Ben masasının üzerine gelene kadar ekranından başını kaldırmıyor.

"Noel." Adımı söyleme şekli hipokampüsüme doğru bir zevk sarsıntısı gönderiyor. Sesi nefes nefese ve biraz da törpülenmiş. "Bir şey mi unuttun?"

Kutuyu yavaşça önüne koyuyorum. Kutunun üzerindeki açık pembe şirket logosunu görünce gözlerinin açıldığını görüyorum.

"Başkalari ne düşünüyör diye keyif aldığınız bir şeyi yemeyi bırakmamalısınız. Senin yemek yemende bir sorun yok.

ve size aksini hissettiren herkes lanet olası bir aptaldır. O yüzden şu lanet kurabiyeleri ye."

Cevap vermesine fırsat vermedim. Onu orada şaşkın bir sessizlik içinde bırakmadan önce o güzel yüzündeki şok ifadesine son bir kez bakıyorum.

BÖLÜM 5

şeker

"O!"

Ucuz süsleri ve zımbayı bırakıp, elimi salladım.

Elimi öfkeyle. Hareket, parmağımdaki acıyı uyuşturmak için hiçbir şey yapmıyor. Hasarı kontrol ediyorum; zimba deriyi delmiş ama kanıyor gibi görünmüyorum. Parmağımı ağzıma götürüp dilimi yaralı bölgede gezdirerek acıyı dindirmeye çalışıyorum.

Nerede olduğumu hatırlayarak, dikkatsizce yaptığım kendini yaralama eylemimi fark eden biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. Neyse ki koridorda yalnızım. Saatin kaç olduğundan emin değilim ama çoğu insanın çoktan ayrıldığını biliyorum.

Eğilerek düşürdüğüm şeyleri toplamaya başladım. Her şeyi toplayıp ayağa kalktığımda, etrafımdaki odanın dönmesine neden olan bir sersemlik dalgasıyla karşılaşıyorum. Derin bir nefes alıp dengemi yeniden kazanmayı bekliyorum ama dalgalı sulardaki bir gemi gibi ileri geri sallanmaya başlıyorum.

"Candace?"

Sert sesi tanıyorum ama hangi geldiğini anlayamıyorum. Hâlâ dengemi korumak için savaşıyorum ama bu kazanamayacağım bir savaş. Tam düşündüğüm anda, bir çift güçlü kol beni sarıyor ve dik durmamı sağlıyor.

"Candace," diye tekrarlıyor Noel. Başım nihayet kendine gelirken ensemdeki nefesi tuz kokusundan daha etkili oluyor.

"Ben iyiyim." Utançtan ölebilirim ama onun dışında iyiyim. Kalçalarımdaki mengene gibi tutuşu gevşemiyor. Birden keşke basit bluzum ve eteğimden daha güzel bir şey giyseydim diyorum. "Gerçekten, Noel. Ben iyiyim."

Benimle yüzleşmek için hareket ediyor, sanki hâlâ düşebileceğimi düşünüyormuş gibi bir elini üzerimde tutuyor. Endişesi yakışıklı yüzüne kazınmış. Koyu renk gözleri bir tür yaralanma arıyormuş gibi beni tarıyor. Eğer bayılmama neden olacak şey varsa, o da bana dokunurken ona bu kadar yakın olmaktır.

"Bayılmak üzereydin. İnsanlar iyi olduklarında bunu yapmazlar." Eli hâlâ kalçamda, dokunuşunun sıcaklığı beni dağlıyor. Diğer eli yüzüme gidiyor ve çenemi kavlıyor. Gözlerimin içine bakıyor ve bir anlığına beni öpebileceğini düşünüyorum. "Gözbebeklerin büyümüş ve nabzın yükselmiş."

Her ikisine de ellerin neden oluyor, diye düşünüyorum ondan uzaklaşırken.

"Akşam yemeğini yemeyi unuttum ve çok hızlı kalktım." "Akşam yemeği yemeyi mi unuttun?"

"Evet, ben de öyle dedim."

"Akşam yemeğini yemeyi nasıl unutursun?"

Hayal kırıklığıyla içimi çekiyorum ve perçemlerimi yüzümden uzaklaştırıyorum. "İnsan bir şeyi yapmayı nasıl unuttur, Noel? Başka şeylerle meşguldüm ve aklımdan çıkmış."

Orada durmuş birbirimize bakıyoruz, eli hâlâ bana sıkıca bağlı. Onu günlerdir görmemiştim, ofisime kurabiyelerle saldırdığından beri.

"Vücudunuzda hiçbir sorun yok ve size aksini hissettiren herkes lanet olası bir aptaldır."

Son 4 gün içinde bu sözleri kaç kez tekrarladım? Sayılamayacak kadar çok. Ve sadece kelimeler değil. Sesindeki çakıl taşı. Gözlerindeki yoğunluk. Üzerimde yükselirken vücudundaki gerginlik. Bu karşılaşmayla ilgili her şey, bitmesini istemediğim bir rüya gibi peşimi bırakmıyordu.

Nasıl görüldüğümü seviyorum ve vücudumdan hiçbir zaman utanmadım. Ancak bu, insanlar gerçekçi olmayan toplumsal standartlara uymak için kendimi değiştirmemi önerdiklerinde bunun acı vermeyeceği anlamına gelmiyor. Angela'nın sözleri zırhımı delmiş olabilir ama Noel hasarı onardı. Daha güçlü hale getirdi.

" al." Sonunda bir adım geri çekilerek hoyratça konuştu. "Ne?"

"Ceketini al." Bana sormuyor; bana söylüyor. "Neden?"

"Seni yemek almaya götürüyorum."

"Buna gerek yok. Kendi yemeğimi kendim bulabilecek durumdayım."

"Görünüşe bakılırsa öyle değil, az önce seni fayans zemini daha iyi tanımaktan kurtardım."

"Beni kurtardın mı? Beni sabitledin, Noel. Yanan bir binaya girmiş gibi değildin."

"Bu gece için yeterince dekorasyon yaptın." Az önce astığım Aşk Tanrısı afişini işaret . "Eminim bu şey gizli bebek bezi sapkınlıkları olan personeli tatmin edecektir."

"Onlar melek!"

"Ceketini al Candace. Yemek yemeye gidiyoruz."

"Seninle yemeğe çıkmayacağım."

F On beş dakika sonra, kalabalık bir lokantada kendini beğenmiş görünümlü bir muhasebecinin karşısında oturuyorum.

Güzel, genç bir garson siparişlerimizi alıyor. Bana karşı dostça davranıyor ama gözleri sürekli düşünceli arkadaşına kayıyor. Onu suçladığımdan değil. Adam siyah takım elbisesi içinde o kadar iyi görünüyor ki, onu menüye koyabilirler.

"Akşam yemeğinde sık sık krep yer misiniz?" Kara kaşlarından biri yukarı doğru kalkıyor ama gözlerinde mizah var.

"İş arkadaşlarınızı sık sık sizinle yemeğe gelmeleri için zorlar mısınız, yoksa ben özel miyim?"

Ağzı gülümsemek için mücadele ediyormuş gibi seğiriyor. "Hayır, ama yakın zamanda sosyal etkileşimlerimi artırmam gerektiği söylendi."

Kendi gülümsememi maskeleyerek için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Noel fark ediyor ve bakışlarının ağzıma yerleşmesini izliyorum. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, içlerinde beni önümüzdeki üç kış geçirmeye yetecek kadar sıcaklık var.

Garson kız çıkageliyor ve ben bu rahatlama için minnettarım. Geldiği gibi hızla gitti ve ben de ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Ee. Senin ne?"

Bu kez iki kaşını da kaldırıyor ve cevap vermeden önce bir yudum su içiyor. "Benim anlaşılmam mı?"

"Anlaşmanız. Thompson, Johnson & Associates'teki gizemli huysuz genç adam olmanın dışında, senin olayın nedir?"

Yüzünde bir sırıtma beliriyor ve nefes kesici. "Sence ben gizemli miyim?"

"Huysuz olduğunu düşündüğünden değil de buna odaklanmayı seçmiş olman hoşuma gitti." Gözlerimi deviriyorum. Peçeteyi parmaklarımın arasında döndürerek endişeli ellerime yapacak bir şey veriyorum.

"Benim sırrım yok Candace. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin." Telefonu yanındaki masanın üzerinde vızıldamaya başlıyor. ig- nore tuşuna basıp telefonu çeviriyor ama ekrandaki ismi görmeden önce değil.

"Wynter senin kız arkadaşın mı?" Kalbim boğazımda kalıcı bir yer edinmiş olmasına rağmen mesafeli görünmeye çalışarak soruyorum.

"Hayır," bana tekrar gülümsüyor ve ben bunu her yerde hissediyorum. "Wynter benim kız kardeşim."

Birkaç kez göz kırpyorum. "Ailen sana Wynter ve Noel Vixen isimlerini mi verdi?"

Bana bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğiliyor. "Daha da kötüleşiyor." Sanki birilerinin kulak misafiri olmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Holly adında bir kız kardeşim daha var."

Bir şey içmediğim için çok minnettarım, çünkü içseydim kesinlikle burnumdan çıkardı. Homurdanıyorum ve elimi ağzıma atıyorum.

"Biliyorum," diye gülerek koltuğuna geri oturur. "Annem tam bir Noel fanatığıdır."

"Özür dilerim," diyorum, hâlâ kahkahalarımı durdurmaya çalışarak. "Bunu kabul etmek çok zor."

"Tamam, sakın ol *Candy*." Yine de gülümsüyor. Karnımda başlayan o sıcak parıltı vücuduma bir yangın gibi yayıldı. Kendimi sıcak ve hoşnut hissederek bu duyguya sarılıyorum.

"Şubat'tan neden nefret ediyorsun?"

Onun yüz sıkılaştırır önce rahatlatıcı tekrar.

"Kim diyor ki I Şubat'tan nefret mi ediyorsun?"

"Yaptın. Geçen hafta kahvemi üzerine döktükten hemen sonra." O utanç verici anı düşünmemeye çalışıyorum ama nafile.

"Ah. Peki o zaman." Koltuğunda biraz doğruldu ve uzun bir iç geçirdi. "Havanın berbat olmasının yanı sıra

Ben çocukken iki büyükannem ve büyükbabam ile köpeğimin öldüğü ay. Sanırım tüm ayı üzgün olmakla ilişkilendiriyorum."

Zayıf bir omuz silkiyor ve kalbim onun için acıyor.

"Benim büyükbabam Şubat ayında öldü."

"Gördünüz mü? Bu bir büyükbaba cinayeti, bir ayın siki."

İçimden tiz ve kız gibi bir kıkırdama yükseliyor. Diğer dinleyiciler bize doğru bakıyor ama ben bana gülümseyen Noel'e odaklanmış durumdayım.

Boğazımı temizliyorum. "Bu ay seni mutlu edecek bir şey yapmalısın. Bir gezi planla, bir konsere git; hoşuna gideceğini bildiğin bir şey. Bunu yaparsan, belki Şubat ayıyla olumlu şeyler ilişkilendirmeye başlarsın."

Başını hafifçe sallamadan önce uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. "Bunu düşüneneğim."

Yemeklerimiz geliyor ve garsonumuza teşekkür ediyoruz. Hiç vakit kaybetmeden krep kulemin içine dalıyorum. Yumuşak, kabarık daireler, üst üste dizilmiş, akçaağaç şurubuna boğulmuş ve çırpılmış krema ve yaban mersini ile doldurulmuş.

İlk çatalımı, yemeğin tüm bileşenleri mükemmel bir şekilde oranlanmış olarak dikkatlice düzenledikten sonra ağzıma koyuyorum. Tüm tatlar aynı anda dilime vuruyor ve kombinasyon tam bir şaheser. Bunlar şimdiye kadar tattığım en iyi krepler olabilir. Gözlerim doluyor ve yirmi dört kahvaltı tanrısına bir teşekkür iniltisi çıkarıyorum.

Gözlerimi açtığımda Noel'i olduğu yerde donmuş buluyorum. Sanki bir ısırık alacakmış ama nasıl alacağını unutmuş gibi elindeki sandviçi yüzünden birkaç santim uzakta tutuyor. Bana bakıyor, ağzı hafifçe açık, donup gibi görünüyor. Dudağımı ısıriyorum, bakışlarının yoğunluğundan aniden utanıyorum. Çenesi geriliyor ve sertçe yutkunuyor, sonunda gözlerini kaçırıyor.

Yemeğimizin geri kalanını sessizce yiyoruz, ikimiz de önümüzde duran yemeğe odaklanıyoruz. Bitirdiğimizde, tuvalete gitmek için izin istiyorum. Ellerimi yıkarken sert floresan ışıkları altında aynada yüzümü inceliyorum. Yanaklarım biraz kızarmış, ama bunun dışında her zamanki gibi görünüyorum. Aşırı uyarılmış halime dair belirgin bir belirti yok.

Noel çıkışın yanında duruyor, duvara yaslanmış, dünyaya düşmüş bir kara melek gibi görünüyor. Paltom onun elinde, yaklaştığımda bana açık tutuyor ve içine girmeme yardım etmesine izin veriyorum. Paltoyu omuzlarıma çekerken saçlarımı yana doğru tarıyor,

Eli boynumu okşuyor ve bu hareketin samimiyeti karşısında keskin bir nefes alıyorum. Sıcaklık boynumdan göbeğime doğru ilerleyip kalçalarımın arasında birikirken, dokunuşunun beni damgaladığını hissediyorum.

"Ödemem gerekiyor," diyorum, beni tamamen içine almadan önce ondan uzaklaşıyorum.

"Çoktan halledildi," diye cevap veriyor ve kapıyı benim için açık tutuyor. geçerken elini hafifçe belime koyuyor. Sanki ondan bana, giysilerimin katmanları arasından bir elektrik şoku geçiyor. Bu kısa dokunuşlar anlamsız jestler mi? Yoksa anlamı olan jestler mi?

"Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu." Gecenin soğuk havası ısınmış tenimi ilaçlı bir merhem gibi rahatlatıyor. Karışık zihnimi temizlemek için ciğerlerimi açgözlülükle doldurarak içime çekiyorum.

"İstemediğim şeyleri asla yapmam"

"Hah!" Beyaz hava bulutu önce yüzümün etrafında geziniyor. "Bu güzel olmalı." Benim için arabanın kapısını açıyor ve ben bayılmamaya çalışıyorum. Neler oluyor burada? En son ne zaman birinin benim için böyle bir şey yaptığını hatırlamıyorum.

Kendi tarafına tırmanıyor ve arabayı çalıştırıyor. "Bu tepkinden anladığım kadarıyla eskisi gibi değilsin." Uzanıp koltuk ısıtıcımı açtı.

Çok düşüncelisin.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ben bir çeşit aile kum torbasıyım. 'Candy yapsın, onun gerçek bir sorumluluğu yok.' Devam etmeden önce bir süre ellerime bakıyorum. "O kadar da kötü değil aslında. Sadece erkek arkadaşım ya da çocuğum olmadığı için kardeşlerimden çok daha fazla şey yapmam isteniyor."

"Bakmakla yükümlü olduğunuz kişilerin olmaması zamanınızı daha az değerli kılmaz." Bunu o kadar açık, o kadar gerçekçi söylüyor ki, bunu kastettiğine inanıyorum.

"Biliyorum," diye iç geçiriyorum, ceketimin düğmeleriyle oynuyorum. "Babam taşınmamdan nefret ediyor. Ailemden uzaklaştığımı düşünüyor. Ben sadece ona kendi başıma başarılı olabileceğimi göstermek istiyorum."

Kırmızı ışığa yaklaştığımızda araba yavaşlıyor ve duruyoruz. Noel bana öyle bir içtenlikle bakıyor ki, yemin ederim ayakta olsam dizlerimin bağı çözülürdü. "Babana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin Candace. İşinde iyi ol çünkü bunu istiyorsun. Yeni bir şehirde kendine bir yuva kur çünkü bunu istiyorsun. Mutlu ol çünkü bunu hak ediyorsun. Bunu başkası için yapamazsın."

BÖLÜM 6

noel

(Boş girdiğimizde saat yediyi biraz geçiyordu.

"İçeri girip birkaç şey almam gerekiyor," diyor Candy, binaya doğru birkaç belirsiz adım atarak. Buzlu park yerinin yeniden tuzlanması .

"Ben de seninle geleceğim."

"Bunu yapmana gerek yok."

"İstemediğim şeyleri yapmadığım konusunda anlaştığımızı sanıyordum Candace." Çoktan peşine takıldım, giderken onu izliyorum. Giydiği ağır kışlık palto kışını görmemi engelliyor. Bu ayın en kötüsü olmasının bir nedeni daha.

Onu daha çok görmek istiyorum.

Bütün hafta boyunca ona olan çekimimle boğuştum. Mesafemi korumaya çalıştım ama bir fark yaratmadı. Her an onun farkındayım. Onu aramasam bile, her yerde o var.

Ofisimin kapalı kapısından gülüşünü duydum. Koridorda yürürken kokusunu aldım. Tamam, belki onun kokusu değil ama unlu mamullerin kokusu bana şimdi onu hatırlatıyor. Bir insanın doğal kokusunun kurabiye olması mümkün mü?

Daha önce kanımı pompaladığını sanıyordum; onu neredeyse bayılmak üzereyken görmek neredeyse kalbimin durmasına neden oluyordu. Onun incinmiş ya da hasta olduğu düşüncesi, bu dünyada sadece bir avuç insan için hissettiğim düzeyde bir endişe uyandırdı. Onu yemeğe götürmem sadece iyi bir yemek yemesini sağlamak için değil, aynı zamanda onunla daha fazla zaman geçirmek için hesaplanmış bir manevraydı. Ama yine de yeterli değil.

Daha fazlasını istiyorum.

Asansöre giriyoruz ve eldivenli parmağıyla dört numaraya basıyor. Elleri ısıtmak için birbirine sürtüyor ve ben de vücudumda onları daha çabuk ısıtabilecek birkaç yer önermek istiyorum. Bu kadının odasında iki saat geçirdim ve yanıyorum.

Thud.

Asansör durur. "Bu da ne-"

Işıklar söndü. Karanlıkta Candace'a uzanıyorum, o da bana uzanıyor. Birkaç dakika sonra acil durum ışıkları canlanıyor ve küçük alanı yumuşak kırmızı bir ışıltıyla yıkıyor.

"Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır, hayır." Candace herhangi bir yanıt almak için duvardaki rastgele butonlara basmaya başlar. Bir yanıt alamaz. "Sıkıştık mı?"

"Öyle görünüyor." Duvardaki panele daha yakından bakıp acil çağrı düğmesi arıyorum. "Bu şirketlerin çalışma saatlerinin nasıl olduğundan emin değilim ama en kötü ihtimalle sabaha kadar buradayız."

Korkmuş bir hayvan gibi boğuk bir ses çıkarıyor. Başımı kaldırdığımda onu köşede sinirli bir şekilde kendine sarılırken buluyorum. "O zamana kadar bize yetecek kadar oksijenimiz olacak mı?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, çenesini yukarı kaldırarak bakışlarımla buluşmasını sağlıyorum. Mavi gözleri endişeyle dolu. "Şu anda beni dinlemenizi istiyorum, tamam mı? Asansörler hava geçirmez değildir. Oksijenimiz asla , yani tehlikede değiliz."

Başını sallıyor. Yüzünü elime yaslarken vücudunun benimkine karşı gevşediğini hissediyorum. Yanağını okşuyorum, nefesinin benimkiyle karıştığını hissediyorum.

Doğru hissettiriyor.

Bu asansörde mahsur kalmış olabilirim ama olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Bakışları ağızma düştüğünde ve alt dudağını dişleriyle sıktığında, kararlılığım sonunda kırılıyor.

"Siktir et," diye homurdanarak ağızını ağızma alıyorum. Bana açıldığında ve ilk tadını aldığımda sahip olduğum her türlü mantık duygusu beni terk ediyor. Akçağaç kokulu tatlı bir tat. Ağızımın içinde inliyor ve sahip olduğum her içgüdü bana onu tamamen yutmamı söylüyor.

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip beni kendine doğru çekerken "Noel," diye nefes alıyor. Başımı eğdim, öpücükler bıraktım

boynundan aşağı.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Kağıttan kalplerinle ve o mükemmel ağzındaki gülümsemeyle ortaya çıkıyorsun ve birden başka bir şey düşünemez oluyorum. Sadece seni, Candace. Alt dudağını her çiğnediğinde, keşke benim dişlerim ısırса dediğimi biliyor musun?" İtirafım mı yoksa boğazına saldırmam mı onu soluk soluğa bırakıyor, emin değilim. Başı daha da geriye düşerek ona daha iyi erişmemi sağlıyor ve ben de bundan faydalanarak onu öpüyor, yalıyor ve ısıyorum.

"Lütfen," diye inliyor, ağzımı tekrar onunkine zorluyor. Bu nazik bir öpücük değil; incelik ya da teknik yok, sadece istek var. İhtiyaç. Elleri saçlarımdan ayrılıp göğsümden aşağı iniyor ve vücudumun sert çıkıntılarına bastırıyor. Paltomun içine girip sırtıma dolanıyor, beni kendine çekerken gömleğimi pençeliyor.

"Siktir," diyorum ağzına karşı. Onu daha fazla hissetmeye ihtiyacım var. Sabırsız parmaklarımla ceketinin düğmelerini açıyorum, kaç düğme olduğu için imalatçıya zihinsel olarak küfrediyorum. Son düğmeyi de çözdüğümde, ereksiyonumu ona doğru sallarken ellerimle kalçalarını kavriyorum. Gözlerimi açtığımda ağzının açık kaldığını ve bana tam olarak ne yaptığını hissettiğinde gözlerinin genişlediğini görüyorum.

Derin bir nefes alıp geri çekiliyorum. Yapmak istediğim son şey çok hızlı giderek onu korkutmak. Fazla uzaklaşmıyorum. Candy kıcımlı tutuyor ve beni ona doğru çekiyor.

"Lütfen, durma," diyor ağzıma karşı ve ben gidiyorum.

Paltolarımızı çıkarıyor, birlikte çalışarak kendimizi gereksiz katmanlardan kurtarıyoruz. Ellerim kalçalarından yuvarlak poposuna doğru ilerliyor ve onu poposundan tutup kaldırmadan önce sertçe sıkıyor. Onu duvara yapıştırıp tekrar öperken bacakları belime dolanıyor.

Eteği beline kadar sıyrılmış, tayt sandığım şeyin aslında dantelli siyah jartiyerlerle tutturulmuş ipeksi kalçalar olduğu ortaya çıkıyor.

"Jartiyer, Candace? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Kendimi onun kalçalarının arasına sokarak ikimizi de inletiyorum.

"Tabii ki hayır." Kollarını boynuma dolayarak kulağıma doğru mırıldanıyor. "Her şeye rağmen ben sağlık komitesinin başkanayım." Muhteşem kalçalarını bana doğru çeviriyor, sürtünme için benim kadar çaresiz.

"Benim için ne kadar ıslak olduğunu söyle," diye talep ediyorum, başımı onunkine yaslayarak.

"Kendin öğren."

Ona bakmak için hafifçe geri çekiliyorum. Çok çarpıcı. Karışık saçlar ve kızarmış yanaklar. Şehvet dolu gözlerle eşleştirilmiş eğlenceli bir gülümseme.

Ben çoktan gittim.

Göz temasını kesmeden, bir elimi pürüzsüz kalçasında santim santim gezdiriyorum. Bana ihtiyaç duyduğu yere yaklaştıkça gözleri büyüyor ve nefes alış veriş hızlanıyor.

Başparmağımı külotunun üzerinde hafifçe gezdiriyorum ve şüphelerimi doğruluyorum. "Sırılsıklam," diye iç geçiriyorum, daha fazla baskı uygulayarak. "Biliyordum amına koyayım."

Parmaklarımı içeri kaydırıyorum, iki parmağımı kolayca içine önce onu bir kez okşuyorum.

"Durma," diye yalvarıyor beni daha derine almak için sırtını dikleştirirken. "Hayal bile ." Başparmağımla klitorisine dokunurken Parmaklarımı içine sokup çıkarmaya devam ediyorum, gözlerim yüzünü hiç terk etmiyor. Gözümü bile kırpmıyorum. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Nefes alış veriş düzensizleştiğinde, üçüncü bir parmak daha ekliyorum, adımı tekrar tekrar söylerken parmaklarımı içinde kıvırıyorum. Başparmağımı klitorisine sertçe ve patlıyor, ağzını benimkiyle kapatmadan önce haykırıyor.

BÖLÜM 7

şeker

(Hafif öpücükler saç çizgime yayılıyor. Bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissediyorum.

İnsanlık tarihinin en ateşli rüyası.

Ayaklarımın nasıl ya da ne zaman yere bastığından emin değilim ama bir kez daha ayakta olduğumu biliyorum. Sırtımı okşayıp başımın üstünü öperken yüzüm Noel'in göğsüne gömülü.

Başımı arkaya yatırıp gözleriyle buluştuğumda, yüzündeki saf, filme alınmamış özlem içimi parlatıyor.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en harika şeydi."

Baş döndürücü kahkahalarımı bastırmaya çalışarak yüzümü göğsüne daha sert bastırıyorum.

"Ben ciddiym, Candace." Derin sesi kendimi sarmak istediğim bir battaniye gibi. "Eğer hayatımın önemli anları olsaydı, bu bir numara olurdu." Elleri aşağıya iniyor, kıkırmı kavırıyor.

Hayatımın en iyi orgazmından cesaret alarak, elimi zayıf sırt kaslarından aşağı, kalçasının üzerinden ve doğrudan sert horozuna doğru izliyorum. Saçlarıma küfürler savuruyor, elimi çekmeden önce kendini elime pompalıyor.

"Yapmak zorunda değiliz-"

Aramızdaki mesafeyi açıyorum, onu duvara yaslıyorum ve pantolonunun düğmesine uzanıyorum. "İnan bana, Noel. İnanmak istiyorum."

Pantolonunu ve külotunu aşağı ittiğimde kısık bir ses çıkarıyor ve etkileyici ereksiyonu serbest kalıyor. Elimi horozunun tabanına sarıyorum ve hafifçe sıkıyorum.

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyor, belime uzanıyor ve bluzumu çekiyor. Gömleğimi kaldırırken onu okşuyorum, sadece kollarımı sınırlarından kurtarmak için gitmesine izin veriyorum.

Şu anda, bana bakışıyla, kendimi güzelden daha azı gibi nasıl hissedebileceğimi bilmiyorum. Saten sütyenimin üzerinden göğüslerimi okşarken onu tekrar avuçlarıma içine alıyorum. Onları avuçlarının içine itiyorum, dokunuşu için can atıyorum.

"Kusursuz," diye fısıldıyor dudaklarıma, sütyenimin üzerinden meme uçlarını çimdiklerken. Vücudumdaki her sinir titreyiyor, daha fazlasını istiyor ama bir şekilde kendimi onun elinden kurtarıyorum.

Yavaşça, göz temasını kesmeden, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Ağzı açılıyor ama o konuşmadan ben onu ağzıma alıyorum.

"Siktir, evet." Ben ileri geri hareket ederken eli kavlıyor, hava almak için kalktığımda dilim ucun etrafında dönüyor. Onu olabildiğince derine alıyorum, biraz öğürüyorum, ama onay homurtuları çabamı takdir ettiğini söylüyor. Aletinin tamamını yaladığımda tekrar inliyor ve beni ayağa kaldırıyor. Beni duvara yasladı ve yüzünü göğüs dekolteme gömdü. "Lütfen bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle," diye mırıldanıyor sıcak tenime karşı.

"RİA."

Duyması gereken tek şey bu. Saniyeler içinde eteğim yerde buruşuk bir şekilde yatıyor. Ardından gömleğini çıkarıyor, sıkı göğsünü ve tonlanmış karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve bacaklarım bir kez daha onun etrafını sarıyor. Bir eliyle kıkımdan destek alırken, diğer eliyle külotumu yana doğru itiyor. Aletini girişime hizaladığında tereddüt ediyor.

"Candace," diyor, izin bekliyor. "Becer beni.

Nazik olma."

Bana çarpıyor, beni daha önce hiç olmadığım gibi dolduruyor. Hareketleri sert ama yumuşak ve ben de onunla birlikte hareket ederek ritme giriyorum.

"Tanrım, beni çok iyi alıyorsun." İticileri hızlanıyor ve benliğimin tekrar onun etrafında sıkıştığını hissediyorum. "Çok sıkı. Mükemmel." Yaptığı her hareket beni daha yükseğe çıkarıyor, beni sınıra yaklaştırıyor. "Benim için tekrar boşalacaksın, değil mi tatlım?"

Sanki onun dileği benim için bir emirmiş gibi, küçük alanda yankılanan bir çığlıkla boşalıyorum. Noel'in kalçaları durmadan önce iki kez daha içime pompalıyor, beni unutuşa doğru takip ederken beni kendine çekiyor. Birbirimize tutunuyoruz.

Birbirimize birkaç nefes daha verdik. Yavaşça ve dikkatlice beni yere bırakıyor ve bunu yaparken beni nazikçe öpüyor.

Pantolonunu yukarı çektiğini ve yerden ceketini aldığını belli belirsiz fark ediyorum. Sert asansör zeminine piknik battaniyesi gibi seriyor. Ardından benim paltomu kapıyor ve boştaki kolunu belime dolayarak beni oturmam için aşağı çekiyor. Kaslı kalçalarının arasına sokuluyorum, sırtım göğsüne dayanıyor. Paltomu üzerimize çekerek beni sıkıca kendisine yaslıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kalp atışlarını hissediyorum, nefesi boynumu okşuyor. Bu mükemmel seks sonrası baloncuğunda birlikte, memnun ve rahatsız olmadan süzülüyoruz.

Patlayana kadar.

Orgazm sisinin dağılması ve yaptığımız şeyin gerçekliğinin varmam uzun sürmedi. *İş yerinde bir iş arkadaşım ile seks yaptım. İş yerinde bir iş arkadaşım ile seks yaptım.* Oturmaya çalıştım ama kolu beni ona doğru sıkıştırdı.

"Noel?"

"Mmm?"

"Bunu konuşmalı mıyız?" "Ne hakkında konuşalım?"

Şaka yapıyor olmalısın. Kıpırdanarak elinden kurtuluyorum ve atılmış eteğime doğru sürünüyorum. "İş yerinde seks yaptık."

"Evet, öyle yaptık." Çocuksu gülümsemesi beni raydan çıkarmakla tehdit ediyor ama cazibesine karşı kendimi çelikleştiriyorum.

Eteğimi kalçalarımın üzerinde geriye doğru sallayarak soruyorum, "Bunun...bilmiyorum. Kalıcı yansımaları?"

"Kesinlikle."

"Gerçekten mi?" Kalbim, çaresizce ihtiyaç duyduğu güvenceyi alamadığında dibe vuruyor.

"Kesinlikle. Bu asansöre her adım attığımda sertleşeceğim."

Yaklaşan sarmalıma rağmen homurdanıyorum. "Ben ciddiylim!"

"Ben de öyle. sonra merdivenleri kullanmam gerekecek."

Gömleğini yüzüne fırlattım.

"Tamam, tamam," diye gülüyor ve ben bluzumu tekrar giyerken bluzu kafasına geçiriyor. Ayağa kalkmak için kendini yukarı çekiyor, sonra duvara yaslanıp beni izliyor. "Biz rızası olan yetişkinleriz Candace. Şirketin çalışanlar için bir arkadaşlık politikası yok, tabii ikimiz de birbirimizin amiri değilsek. Çıkmakta özgürüz."

Beynim serotonin ve inançsızlıkla dolup taşıyor. "Sen... benimle çıkmak mı istiyorsun?" Bu bir sorudan çok bir ciyaklama gibi geliyor.

Noel aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor ve perçemlerimi gözlerimden geriye doğru fırçalıyor. "Hem de çok." Başparmağıyla dudaklarımda iz bırakıyor. "Benimle bir randevuya daha çıkmak ister misin?"

"Başka bir randevu mu? Henüz bir randevuya çıkmadık," diye itiraz ediyorum, yanaklarımdan kızardığını hissederek.

"Seni yemeğe çıkardım ve sonra dünyanın sonu gelmiş gibi seviştik. Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevuydu."

Onu itmeye çalışıyorum ama ellerimi yakalıyor ve kahkahalarla titrerken göğsüne bastırıyor. Dayanabildiğim kadar dayanıyorum ama sonunda onunla birlikte kıkırdamaya başlıyorum.

"İçeride kimse var mı?" Duvardaki hoparlörden gelen ses ikimizin de sıçramasına neden oluyor.

Noel cevap düğmesine basar. "Evet, buradayız." "Herkes iyi mi?"

Noel omzunun üzerinden bana sırtarak "Daha iyisi olamazdı," diyor. Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama faydası yok.

Çok mutluyum.

"Sıfırlıyoruz. Sizi aşağı indireceğiz."

Noel paltomu alıyor, lokantada yaptığı gibi içine girmem için açık tutuyor. Üzerime çekiyorum, boşuna kendimi daha iyi hissetmek için üzerimde düzeltiyorum. Kıyafetlerim bu kadar dağınıksa, saçlarımdan nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirim.

Asansörün ışıkları yanıyor ve bir sarsıntıyla kabinin alçalmaya başladığını hissediyoruz.

Noel elini benimkinin içine sokuyor, ben ona bakarken parmaklarımız birbirine dolanıyor. "Benimle çıkmak ister misin?" diye soruyor umutla.

Parmak uçlarıma basarak, asansör kapıları lobiye ve bildiğimiz gerçekliğe açılmadan hemen önce onu hızlıca öpüyorum. "Çok isterim."

BÖLÜM 8

şeker

"O hhh, latte yapıyor!"

Bir düzine Thompson, Johnson & Associates çalışanı Parlak yeni espresso makinesinin etrafında durup birçok özelliğine hayranlıkla bakıyor. Birkaç kişi de Charmed Bakery'nin çeşitli unlu mamulleriyle kaplı masanın yanında toplanıyor. Oda kakhaha ve sohbetle canlanıyor.

Bugüne kadar iş arkadaşlarımı en hareketli gördüğüm andı. Kapı aralığında durup herkesin eğlenmesini izlerken gülümsüyorum.

Patronum Frank'i dinlenme odasının köşesinde kıdemli bir ortakla konuşurken görüyorum. Göz göze geldiğimizde genişçe gülümsüyor ve bana iki kez baş parmağını kaldırıyor.

"Vay canına." Noel'in alçak sesi arkamdan geliyor ve doğrudan bacaklarımın arasında yankılanan bir vi- brasyona neden oluyor. "Daha önce hiç kimsenin Frank'ten çift başparmak aldığını görmemiştim."

Kendimden duyduğum memnuniyeti küçümsemeye bile çalışmıyorum. "Her şey çok iyi gidiyor!" Küçük bir çocuk gibi ellerimi çırparak ciyaklıyorum. Baktığım her yerde gülümseyen yüzler görüyorum. Angela bile eğleniyor gibi görünüyor.

"İlk etkinliğiniz hit oldu."

"İlk etkinliğimiz." Kaburgalarına şakacı bir şekilde dirsek atıyorum. "İşyeri sağlık komitesinin bir üyesi olduğunı unutma."

"Nasıl yapabilirim?" Sesi bal gibi ve birden canım tatlı bir şeyler çekti. Kolu hafifçe benimkine sürtünüyor. Temas bu ortamda düpedüz samimi hissettiriyor. "Kaydolduğumdan beri çok fazla sağlık deneyimi yaşadım."

"Sen başımızı belaya sokmadan ben ortama karışmaya gidiyorum."

"izlemekten zevk alacağım."

Kahve partisi sona erdikten sonra, iş arkadaşlarımdan hepsi ofislerine kafeinli bir şekilde geri dönüyor. Yeni espresso makinesi beklediğimden daha da popüler oldu. Yönetimden çok sayıda övgü ve sırt sıvazlaması aldım ve kurabiye yemem gerekti.

Kazan .

Aile mesaj zincirime hızlı bir mesaj gönderiyorum, sadece kontrol etmek ve herkesin iyi olduğumu bilmesini sağlamak için. Beş dakika sonra babamdan haftalardır gelen ilk mesajı alıyorum.

Baba: Seni seviyorum ve özlüyorum, Şeker Kamışı. Ama iyi olduğunu duyduğuma sevindim.

Bu ondan hak ettiğim bir özür değil ama doğru yönde atılmış bir adım.

bilgisayarımı kapatmak üzereydim ki Noel kafasını içeri soktu, utangaç görünüyordu. Elinde, içinde farklı renklerde makaronlar olan küçük bir tabak taşıyor.

"Hepsinin yenmiş olduğunu sanıyordum!" Onları önüme koyarken sandalyemde dans ederek neşeleniyorum.

"Son birkaç tanesini Angela'dan zorla almak zorunda kaldım. Onlara burun kıvrıran biri için, sanki bahara kadar yetecekmiş gibi onları bir kenara koyuyordu."

Çiğnenebilir kremayı ısıtırken kıkırdıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum.

"Bu sesleri sadece asansörlerde çıkardığını sanıyordum Candace." Karanlık bakışları açlıkla üzerimde geziniyor. Beni asansöre geri götürmekten başka bir şey istemezmiş gibi bakıyor. Bir yanım bunu yapmasını çok istiyor.

"Bu sesleri her türlü ortamda çıkarabilirim," diyorum kirpiklerimi ona doğru kırıştırarak.

"Hepsini keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Sadece sözleri değil, güzel yüzündeki günahkârlık da kalbimi göğsümde çarptırıyor. Aynı anda bu kadar çok şeyi hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Görülmek ve istenmek. Değerli ve hayran. Maruz bırakılmış ama korunmuş. , içinde dönüp duran tüm duygulardan dolayı patlayabilir.

" arada, ilk için nereye gidiyoruz?" "İkinci randevu," diye düzeltiyor sırtarak.

"İkinci randevu," diye kabul ediyorum.

Boğazını temizliyor. "Şey, madem ..." Tekrar boğazını temizliyor. "Merak ettiğim bir şey var.

yap. Benimle birlikte. 'Hayır' diyebilirsin ve biz de gitmeyiz. Aslında, muhtemelen bunu yapmak istemeyeceksin, bu yüzden sadece-"

"Tükür onu, Vixen."

Söyleyeceği şeye inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Yarın annemin Sevgililer Günü brunch'ına benimle gelmek ister misin?"

"Evet."

Sanki beni yanlış duymuş gibi bana bakıyor.

"Uzun bir yol."

"Bir çalma listesi yapacağım."

"Kimseyi tanımayacaksın."

"Ben seni tanıyacağım."

"Benim annem

çoktur." "Hangi anne

değil ki?"

"her şeyi öğrenene kadar sizi sorguya çekecek. Şaka yapmıyorum. İspanyol Engizisyonu gibi olacak, ama daha iyi yemeklerle."

"Noel," diyorum, sabrım tükeniyor. "Yarın annenin brunch'ına seninle gelmemi ister misin?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verir. "Evet, hem de ."

Beni ne kadar mutlu ettiğini saklayamayarak ona bakıyorum. "Güzel. Çünkü seninle gelmeyi çok isterim." Ayağa kalkıyorum ve sandalyemin arkasından ceketimi alıyorum. "Ebeveynlerden bahsetmişken..." Babamın mesajını getirdim ve ona gösterdim.

Mesajı okurken gözleri açılıyor ve sonra bana inanamayarak bakıyor. "Takma adın Şeker Kamışı mı?"

"Babam bana hep derdi," diye cevap veriyorum, kafam karışmış bir şekilde. "Neden?"

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Annem öğrendiğinde gitmene asla izin vermez." Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Şakağıma bir öpücük kondururken eliyle sırtımı okşuyor. "Seni geçirebilir miyim?"

Ona baktığımda, gözlerindeki o yaramaz parıltıyı görüyorum.

"Bir şartla," diye cevap veriyorum, gülümsemesine tüm kalbimle karşılık vererek. "Merdivenlerden çıkacağız."

Hearts And Glowers'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon'da oy vermek ve yorum yapmak için bir dakikanızı ayırın!

Beni [Amazon](#)'da takip edin

Beni [Goodreads](#)'te takip edin

fowBSSn eha&se of es&

Bu bağımsız yazarların eserlerinin yer aldığı **The Fourteen Shades of Red** sınırlı koleksiyonundaki diğer romanlara göz atın:

Maia Terry'den *Nine of Hearts*
Bella Leigh Michaels'tan *Sahte Evlilik Tarihi* Eliza
Anne'den *Sıra Dışı Aşk* Dani Elias'tan *Sevgililer
Günü İsyanı*
Amanda Bentley'den *Karşı Konulmaz İntikam*
Elliot Ason tarafından yazılan *Ruffled Feathers*
Sen Benim Olduğunda Yazan Luna
Knight *Bu Pointe Değil* Yazan Kelsey
Woods *Kalpler ve Parıltılar* Yazan
K.M. Gillis *Aşk Tanrısını Bozmak*
Yazan Effie Campbell
Aşk İksiri No. 69 yazan Valerie Pepper
Onu Çılgına Çeviren: J.L. Quick
Irene Bahrd'dan *ForNever Mine* ve
Lexi Gray'den *Devil's Sweetheart*

ayrıca k.m. gillis tarafından

[Sana Doğru Koşmak Çıtayı Yükselt](#) (2C'de
Aşk Birinci Kitap) (2C'de Aşk İkinci Kitap)

Gidecek Bir Yer Olmadığından (Wynter
& Levi'nin Noel Romanı)

TEŞEKKÜRLER

Bağımsız yazar dostlarıma. *Smutmas'ın On İki Günü* o kadar keyifli ve beklenmedik bir başarıydı ki Sevgililer Günü için geri dönmek zorunda kaldık! Amanda, Dani, Lexi, Luna, Maia, Valerie, Effie, Eliot, Eliza, Bella, Kelsey, Irene ve J.L. Ekim mi? Çünkü Cadılar Bayramı için çok heyecanlıyım!

On beş yıllık eşim ve sevgilim Jon'a. Sevginiz ve desteğiniz beni 2024'e taşıdı, tekmeleyerek ve çılgılık atarak.

Şimdi ve her zaman kalbimin en büyük parçasına sahip olan Lucy'ye. Carley'e, editörüme. Ne kadar çok şey ifade edecek kelimelerim yok

Sana minnettarım! Tavsiyeye, ikinci bir görüşe veya bir amigoya ihtiyacım olduğunda her zaman bir mesaj uzağımdasın. Sana çok minnettarım.

Jeremy'ye bu küçük külçeyi düzeltmek için her şeyi bıraktığı için! Hâlâ virgüllerle boğuşuyorum ama daha iyiye gidiyorum! Öyle değil mi? En azından biraz daha iyi? Tamam, değilim. Bu konuda pislik yapmana gerek yok.

Eleştirmen ortağım Trish'e. Geri bildiriminiz her zamanki gibi çok yardımcı oldu! Beni her zaman yazmak için motive ediyorsun!

Her şeyi yapmaya devam ettiği için Irene'e! Kapaklar, formatlama, tanıtımlar, vs. Bu uyumsuzlar grubunu bir takım yapıyorsunuz ve size minnettarız!

ARC ve Sokak Ekiplerimizi yöneterek harika bir iş çıkardıkları için Happily Booked PR'a!

Ve son olarak, siz okuyuculara. Bu seriyi yapmak için geri dönmemizin asıl sebebi sizlersiniz. *Smutmas'ın On İki Günü'nü* o kadar başarılı yaptınız ki, size daha fazla müstehcen roman getirmek için Ekim ayına kadar bekleyemedik. Desteğiniz için teşekkür ederiz! Sizin sayenizde sevdiğimiz şeyi yapabiliyoruz!

xo K

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.